

Van een billboard in St. Louis naar het hart van de New Wave of British Heavy Metal

Door Wade "Metal Child" Brooks - VERVOLG OP NUMMER 1

Het billboard van British Caledonian bij mijn huis in St. Louis. Rechtstreekse vlucht naar Londen: \$225.

RECHTSTREEKS NAAR LONDEN - \$225

Ongeveer een jaar lang stond er een billboard van British Caledonian bij de plek waar ik in St. Louis woonde. Het bood een rechtstreekse vlucht naar Londen aan voor \$225. Iedere keer dat ik erlangs kwam, leek Engeland iets meer binnen handbereik.

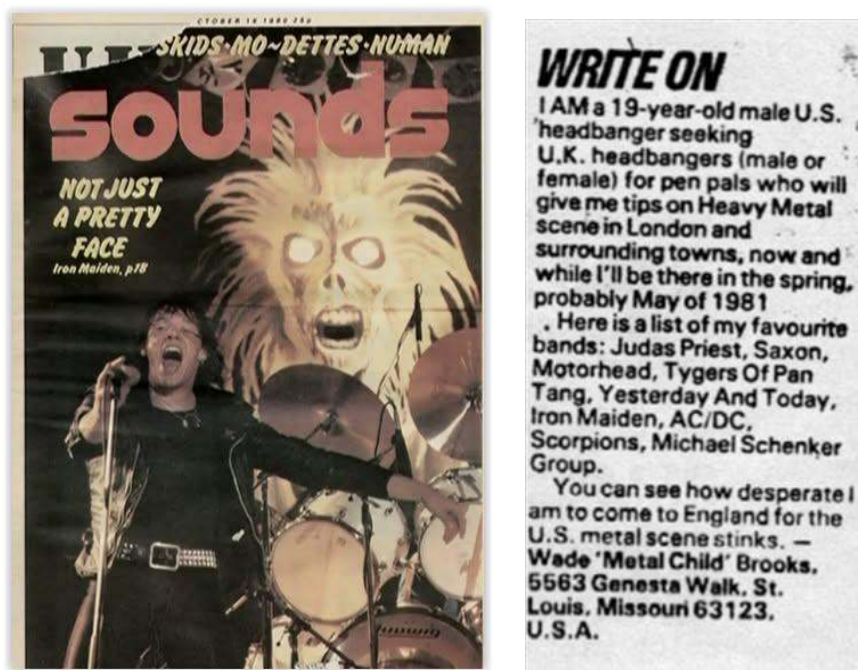
Voor de meeste mensen betekende Londen monumenten, musea en toerisme. Voor mij was Engeland de thuisbasis van de beste heavy metal ter wereld. Black Sabbath, Judas Priest en Motörhead kwamen uit Groot-Brittannië, en een nieuwe generatie - Iron Maiden, Saxon, Angel Witch, Tygers of Pan Tang en Raven - begon vorm te krijgen.

De Amerikaanse scene kon niet tippen aan wat daar gebeurde. Ik wilde er niet maanden later over lezen in een tijdschrift. Ik wilde naar Engeland en het zelf meemaken.

Het billboard gaf mij de motivatie. De droom werd een plan.

DE BRIEF DIE DE DEUR OPENDE

In 1980, toen ik 19 was, schreef ik naar Sounds, een van de belangrijkste Britse muziekweekbladen. Ik zocht Britse headbangers, mannen of vrouwen, die penvrienden wilden worden en mij over de Londense metalscene wilden vertellen. Ik schreef dat ik Engeland in 1981 wilde bezoeken. In de gepubliceerde brief stond "waarschijnlijk in mei", maar ik had de maand nog niet gekozen.

Het nummer van Sounds met Paul Di'Anno | Mijn "Write On"-brief in Sounds

Ik noemde Judas Priest, Saxon, Motörhead, Tygers of Pan Tang, Yesterday and Today, Iron Maiden, AC/DC, Scorpions en Michael Schenker Group. Ik eindigde zonder omwegen: "Jullie zien hoe wanhopig ik naar Engeland wil, want de metalscene in de VS is waardeloos."

EEN VLOER VOL LUCHTPOST

Een brievenbus zoals die in de deur van mijn vaders huis, waardoor de wereld van de Britse heavy metal voor het eerst mijn leven binnenkwam.

Op een dag kwam ik met mijn vader thuis van het werk en opende zijn voordeur. Lichtblauwe luchtpostenveloppen lagen verspreid over de vloer onder de brievenbus. Ik had nooit gedacht dat mijn brief in Sounds zo veel reacties zou krijgen. De Britse fans waren geweldige briefschrijvers. In die enveloppen zaten John, Esther, Bernard en vele anderen: mensen die al snel deel van de reis zouden worden, niet alleen namen op papier.

De reacties bleven komen. Zo veel afzonderlijke gesprekken onderhouden werd een project, dus maakte ik mijn eigen nieuwsbrief om nieuws te delen en de correspondentie levend te houden. Iedere nieuwe envelop versterkte het netwerk dat mij door Engeland en helemaal naar Zwitserland zou brengen.

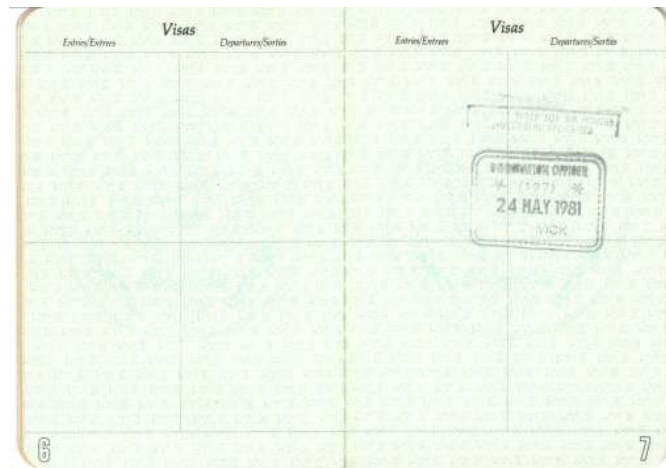
Ik bewaarde elke brief, bond de correspondentie met elastiekjes samen en spreidde de reacties over mijn bed uit. Elke envelop was een deur naar de scene.

Voor e-mail, sociale media en Facebook begon iedere verbinding met papier, postzegels en geduld. De brief in Sounds gaf mij veel meer dan reistips: hij gaf mij al een menselijk netwerk voordat ik ooit een voet in Engeland zette.

IK BOEKTE VOORDAT DE KORTING VERDWEEN

Omdat het tarief van \$225 niet lang zou blijven, boekte ik de vlucht met British Caledonian voordat de aanbieding verdween. Daarna werd het Motörhead-concert in St. Louis op 22 mei 1981 aangekondigd. Mijn reis was al geboekt, maar ik wilde niet voor het concert vertrekken. Ik verplaatste mijn vertrek naar de volgende dag.

Op 22 mei zag ik Lemmy, "Fast" Eddie Clarke en Phil "Philthy Animal" Taylor in St. Louis. Op de 23e stapte ik, nog vol energie van het concert, op het vliegtuig naar Londen. De Gatwick-stempel in mijn paspoort dateert van 24 mei 1981.

Mijn pasfoto uit 1981 | Inreisstempel Gatwick: 24 mei 1981

Ik had vooraf een British Rail-pas gekocht, ongeveer \$200 als ik het goed herinner. Die pas werd de ruggengraat van de reis. Ik nam de trein van het vliegveld naar een halte bij het huis van Bernard Doe in Stevenage, waar ik de eerste nachten verbleef.

Ik in mijn slaapkamer in het huis van mijn vader aan Genesta Walk | De wereld van de tiener Metal Child: posters, foto's, platen en muziek op alle muren.

BERNARD DOE - MIJN BELANGRIJKSTE CONTACT

Bernard Doe, rechts, jaren later gefotografeerd achter Shades Records met leden van Mercyful Fate. Foto van mijn goede vriend Ken "Scorch" Dallas.

Van iedereen die mijn brief beantwoordde, werd Bernard mijn belangrijkste contact in Engeland. Zijn antwoord kwam van 17 Livingstone Link, Stevenage, Hertfordshire, SG2 0EP. Meer dan 45 jaar later is dit nog altijd het openbare contactadres van Metal Forces Magazine.

Bernard beschreef de scene niet alleen. Hij bracht mij er rechtstreeks in: platen kopen in Soho, het concert in de Lyceum en de mensen en plekken waarvoor ik de Atlantische Oceaan was overgestoken. Toen we in een pub dronken, bestelde hij bitter. Dat was nieuw voor mij; ik kwam uit St. Louis, waar ik Budweiser en Busch dronk. Dit was geen georganiseerde tour. Mijn treinpas, de mensen die de brief beantwoordden en mijn liefde voor heavy metal bepaalden de route.

EEN LADING HEAVY METAL - LETTERLIJK

De dag na mijn aankomst nam Bernard mij mee naar Soho. Britse albums en moeilijk of onmogelijk in St. Louis te vinden 7-inchesingles lagen voor mij. Ik ging helemaal los met platen kopen en bezorgde mezelf meteen een probleem.

De volgende tweeënhalve week moest ik al dat gewicht in en uit treinen dragen. Albums zijn niet licht. Met de singles, bagage en al het andere werd mijn heavy metal-pelgrimstocht zwaar in de meest letterlijke betekenis. Wauw!

De afbeelding van Judas Priests Killing Machine kwam terug in de grote schilderijen in de lederwinkel.

We bezochten ook een S&M-winkel met leer en studs waar Rob Halford kleding voor Judas Priest kocht. Verschillende grote schilderijen toonden de in leer geklede figuur van Killing Machine, maar zonder bandnaam of titel. Ze leken varianten op het originele ontwerp.

Ik kocht polsbanden met studs, riemen en patroonriemen. Dat betekende nog meer gewicht. De uitrusting zou een spannend moment veroorzaken toen de douane in Bazel mijn bagage opende.

HET LONDEN DAT MIJ BIJBLEEF

Ik bracht een nacht door bij een pen vriend wiens naam ik niet meer weet. Dicht bij zijn huis stond een oude, sterk verroeste auto. Ik herinner me dat ik terugliep van de metro, hem voor een huis zag staan en verbaasd was. Ik kwam uit de buitenwijken van St. Louis; zelfs in het zuiden van de stad had ik zo iets nooit gezien.

Ik wilde een bad nemen en zijn moeder moest een soort elektrisch verwarmingselement inschakelen zodat ik dat snel kon doen. Dat huiselijke detail bleef mij bij omdat het zo anders was dan thuis. Reizen worden vaak herinnerd om concerten en monumenten, maar soms maken een oude auto, een verwarmingselement en het interieur van een gezinswoning een ander land werkelijk.

De jongeman waarschuwde mij ook voor skinheads. Ik droeg een spijkerjack vol patches over mijn zwarte motorjack. Voor mij was dat de normale kleding van een headbanger. Volgens hem kon het de verkeerde mensen aantrekken.

EEN GESPREK IN DE TREIN OVER REAGAN

In een andere trein raakte een man met mij aan de praat en noemde Ronald Reagan. Ik dacht: ik ben 19 en reis door Engeland voor heavy metal, niet voor Amerikaanse politiek. Ik was een oceaan overgestoken om over bands, platen en concerten te praten, maar daar zat ik, behandeld als vertegenwoordiger van de Verenigde Staten.

DIT WAS GEEN TOERISTISCHE VAKANTIE

Piccadilly Circus was mijn enige echte toeristische stop. De rest van de tijd zat ik in de metro of een trein, liep ik naar iemands huis, bezocht ik platen- en lederwinkels, ontmoette ik pen vrienden of ging ik naar concerten. De hele reis draaide om heavy metal.

Een Engelse pen vriendin nodigde mij uit om bij haar ouders te logeren. Na meer dan 45 jaar weet ik haar naam niet meer, maar ik herinner me dat ze mij heel gastvrij ontvingen: ik kreeg mijn eigen slaapkamer en bed.

Zij en een vriend namen mij mee naar Neal Kay in de beroemde Bandwagon Heavy Metal Soundhouse. De vriend reed met krankzinnige snelheid in een piepkleine auto over binnenwegen. Toen kwamen de rotondes. Waar ik woonde bestonden die in 1981 niet, en hij nam ze alsof de auto op rails reed. De heen- en terugrit staan bijna net zo helder in mijn geheugen als de ontmoeting met Neal Kay. Hij reed als een gek.

AMERIKAANSE METAL NAAR NEAL KAY BRENGEN

Neal Kay | Bandwagon Heavy Metal Soundhouse

Ik leerde Mike Varney kennen via de advertentie van Shrapnel Records in *Guitar Player*. Daarin stond dat zijn nieuwe label in de Verenigde Staten tien uitstekende gitaristen zocht voor U.S. Metal: *Unsung Guitar Heroes*. Ik schreef naar het gepubliceerde adres, en zo begon de relatie die tot dit moment leidde.

Ik had een cassette bij me die Mike mij had gegeven, met muziek voor de volgende U.S. Metal. Ik legde hem rechtstreeks in de handen van een van de invloedrijkste heavy metal-dj's van Groot-Brittannië. Waar het om gaat, is dat een 19-jarige fan uit St. Louis opkomende Amerikaanse heavy metal naar de Soundhouse bracht. Mijn volledige verhaal over Mike Varney verschijnt in een ander nummer.

LETTERS

Send To: Guitar Player
20605 Lazaneo, Cupertino, CA 95014

I wrote to let you know how much I enjoyed your article on me in the April '80 issue. People fill a need in the music world that no one else reaches. You serve the entire community of guitarists, both esoteric players up, and that helps us all.

Peter W. Lang
Minneapolis, MN

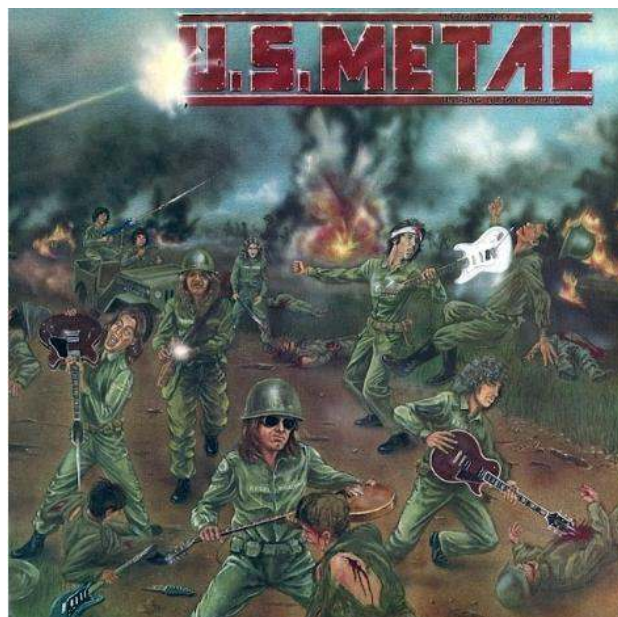
I received the June '80 issue and want to express my thanks for having you share some thoughts with your readers in *Guitar Magazine* and its readers. It never ceases to amaze me that no matter how big you get, you never forget. The current favorite established artists are always grateful, and I think that's great because then we guitarists can look at each other and the people we meet at a look at all of us. Annie Bertie brought up a big mention for doing such a wonderful job writing out all we talked about when we first met, talk in, and the really draws. Once again the usual fill is to cover me by from the cover to the center page. It does a custom job. It always takes a lot of time, I would imagine. Great attention on page 44 that the G acoustic series amps soundly revolves over the G series. Wonderful piece.

I not forthcoming to any responders. Thanks for patience. As always, I remain

Leslie West's Guitar
New York, NY

Shrapnel Records is a new label dedicated to the art of heavy metal rock and roll. We are presently scouring the States for the ten hottest metal guitarists to appear on our forthcoming release *U.S. Metal: Unsung Guitar Heroes*. The guitarists must annihilate a la Van Halen, Ulrich Roth, Michael Schenker, etc. We want the best from the U.S. We know there are many incredible guitarists who never achieve national recognition. This project will not tie the band up to a long-term contract, but it will be a good vehicle to major label interests. If you know of any guitarists who fit this description, please have them send a non-returnable cassette to me by November 1, 1980.

Mike Varney
Shrapnel Records
Box 1176
Novato, CA 94947

De Shrapnel Records-advertentie van Mike Varney in *Guitar Player*, oktober 1980,

de advertentie waarop ik reageerde en hoe ik Mike leerde kennen | U.S. Metal: het project dat opkomende Amerikaanse muzikanten verbond met het Britse publiek dat Neal Kay hielp opbouwen.

31 MEI 1981 - THE LYCEUM, LONDEN

Angel Witch, Vardis, White Spirit en Raven in de Lyceum in Londen, 31 mei 1981.

Bernard nam mij mee naar precies het soort concert waarvoor ik de Atlantische Oceaan was overgestoken: Angel Witch, Vardis, White Spirit en Raven op één affiche. Hij plaatste mij midden in de New Wave of British Heavy Metal terwijl die zich nog ontwikkelde, niet als geschiedenis maar als een levende scene.

Angel Witch, een van de centrale bands van de beweging die ik persoonlijk wilde meemaken.

MOTORCYCLE IRENE OPENT DE DEUR NAAR BACKSTAGE

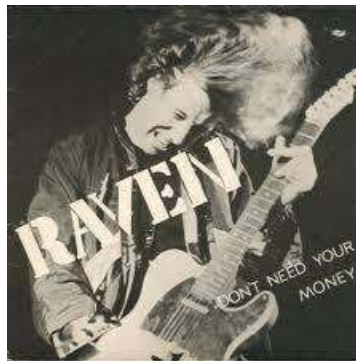
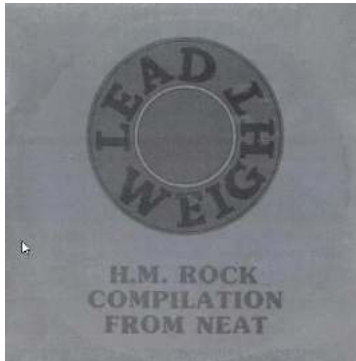

Motorcycle Irene met Lemmy op een foto uit Sounds. Irene werd vaak met Lemmy gefotografeerd wanneer hij in Londen was.

In de Lyceum herkende ik Motorcycle Irene uit Sounds en stelde me voor. Ze was beroemd in de wereld die het blad vastlegde. Irene nam mij backstage mee naar de kleine kleedkamer van Vardis. Het was geen enorme rocksterrensuite, maar voor een 19-jarige Amerikaanse headbanger was het weer een deur die naar de Britse scene openging.

Dat was wat de "Write On"-brief mogelijk had gemaakt. De antwoorden leidden naar Bernard, Bernard naar het concert en een kennismaking in de zaal naar backstage. Ik las niet langer maanden later over de scene in een Amerikaans tijdschrift. Ik was er rechtstreeks binnengestapt.

RAVEN - EEN VERBINDING DIE 45 JAAR STANDHIELD

Lead Weight, de Neat Records-verzamelaar waardoor ik Raven leerde kennen | Ravens debuutalbum Rock Until You Drop

Ik was al een enorme Raven-fan toen Bernard mij naar de Lyceum meenam. Ik hoorde ze voor het eerst op de beroemde Neat Records-verzamelaar Lead Weight. Daarna volgde ik de singles en het debuut Rock Until You Drop. Het behoort nog steeds tot mijn tien favoriete albums. Wacko ging volledig los en schopte het drumstel van het podium.

Raven in de Lyceum zien betekende niet dat ik een onbekend voorprogramma ontdekte. Het was de kans om eindelijk een band te zien waarvan ik al hield, in Engeland, terwijl de muziek zich ontvouwde. Ik kon niet weten dat ik meer dan vier decennia later nog steeds hun concerten zou bezoeken, contact met John Gallagher zou houden en hen iedere keer zou ontmoeten wanneer Raven naar St. Louis terugkeerde.

"DE BESTE LAADMUZIEK ALLER TIJDEN"

Toen Raven in het voorjaar van 2026 in St. Louis speelde, brachten ze "Inquisitor", het originele nummer op Lead Weight waar mijn vriend Ken "Scorch" Dallas en ik dol op waren. Later parkeerde ik achter de aanhanger en liet mijn koplampen branden zodat ze tijdens het laden konden zien. Ik zette Judas Priests Sad Wings of Destiny op terwijl John en zijn broer Mark de spullen inlaadden. Beiden zongen mee met een van hun favoriete albums.

Mark Gallagher, Wade Brooks en John Gallagher achter de aanhanger na het laden, verlicht door mijn koplampen en een straatlantaarn. John en Mark bewegen zo veel dat het moeilijk is een foto te maken.

Nadat de aanhanger dicht was, zei Mark tegen mij: "Dat moet de beste laadmuziek aller tijden zijn." Bernard had mij in 1981 meegenomen om Raven in Londen te zien. Vijfenvoertig jaar later stond ik er nog steeds, keek ik naar Raven en deelde ik een van de beste heavy metal-albums met John en Mark Gallagher.

Een verbinding die tijdens een concert in 1981 ontstond, leefde 45 jaar later nog steeds.

JOHN, EEN HUISGEMAAKTE MAALTIJD EN WHITESNAKE

Een andere pen vriend, John, nam mij mee naar Whitesnake. We konden het goed vinden en ik hoop dat hij dit ooit leest. Zijn moeder had een heel mooi huis met een tuin en gaf mij een onvergetelijke maaltijd: verse groenten en rundvleesstoofpot. Na van trein naar het huis van de ene onbekende na de andere te zijn gegaan, betekende zo'n welkom en maaltijd veel. De meeste dagen at ik fish-and-chips in krantenpapier. Eén keer ging ik naar een McDonald's in Londen; het was verschrikkelijk, helemaal niet zoals thuis.

EEN BEZOEK AAN DE APOTHEEK

Tijdens de reis kreeg ik keelpijn. John nam mij mee naar een chemist, wat wij in de Verenigde Staten een apotheek zouden noemen. Ik kreeg een fles medicijn, maar het was niet gezoet zoals de hoestdrank die ik kende. Het was puur medicijn en de smaak sloeg meteen toe. Geen wonder dat het liedje zei: "Een lepel suiker helpt het medicijn naar binnen." In de VS zoeten we hoestdrank. Die Britse fles deed geen concessies.

John reed in een heel kleine compacte auto. Achterin zitten terwijl hij links reed, voelde voor mij volkomen verkeerd. Er was iets mis met de versnellingspook, dus zijn vriendin schakelde vanaf de passagiersstoel. Zij nam haar vriendin Lucy mee.

Ik droeg mijn zware zwarte motorjack. Het concert was uitverkocht, met vrije staanplaatsen. Achterin, dicht opeengepakt tussen zwetende fans zonder ventilatie, was de hitte meedogenloos. Ik trok mijn jas uit en hield hem het hele optreden vast. Dat hielp, maar ik moest dat zware leer beschermen en dragen terwijl de menigte van alle kanten duwde.

GELE LICHTEN NA HET CONCERT

Daarna herinner ik mij de rit onder de gele Londense straatverlichting. De kleur en sfeer leken op een Iron Maiden-hoes. Die lichten, de piepkleine auto, de vriendin die schakelde, de menigte en de zware jas smolten samen tot één herinnering.

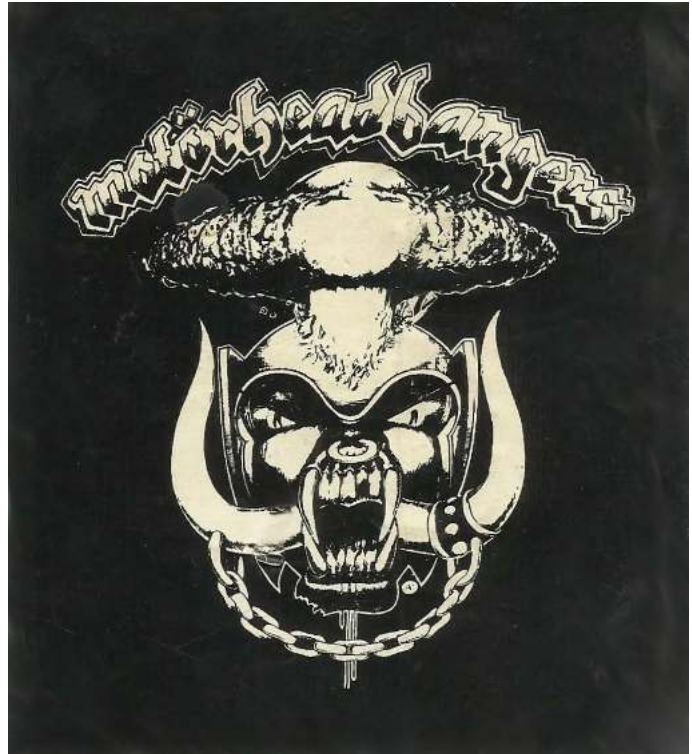
Het concert was belangrijk, maar de tuin en de maaltijd van Johns moeder ook. Daarom kan het verhaal niet worden teruggebracht tot bands en datums. De huizen, gezinnen, wegen en vreemde auto's maakten eveneens deel uit van de pelgrimstocht.

DE SPOORLIJN VAN DE PENNVRIENDEN BEREIKT BLACKPOOL

Mijn British Rail-pas en de mensen die via Sounds antwoordden, brachten mij door het hele land. Uiteindelijk reisde ik noordwaarts naar Blackpool om een pen vriendin te ontmoeten. Ik weet haar naam niet meer, maar ze was behoorlijk wat ouder dan ik en de reden dat ik daar terechtkwam.

Op een bepaald moment kwamen we bij de zee terecht, misschien in een bar met grote ramen die op het water uitkeken. Het was erg bewolkt. De golven leken krachtig en het water was donker en troebel. Mijn enige vergelijking was Pensacola in Florida, met witte stranden en de heldere Golf. Blackpool leek daar totaal niet op. De grijze hemel en de ruwe zee gaven de plek een heel andere stemming, en dat beeld bleef mij bij.

Helen Taylor en haar huisgenote kwamen mij ophalen. Ik herinner me dat Helen een beetje geïrriteerd leek door de oudere penvriendin. Terugkijkend vermoed ik dat er verwarring tussen hen was. Destijds begreep ik het niet goed en ik wil nu geen details verzinnen. Ik herinner me het ongemakkelijke gevoel en daarna het vertrek met Helen naar de ervaring die mijn plaats in de wereld van Motörhead zou veranderen.

Officieel Motörheadbangers-lidmaatschapscertificaat uit 1981 van mijn vriend Ken "Scorch" Dallas, een voorbeeld van de club die ons rechtstreeks met Helen Taylor en Motörhead verbond.

Voordat ik St. Louis verliet, was ik al lid van Motörheadbangers en had ik Helen over de reis geschreven. Die band bestond dus al voordat ze mij in Blackpool ophaalde; onze ontmoeting was geen toeval.

Helen was de zus van Phil "Philthy Animal" Taylor en een van de mensen achter de officiële club. Wat er gebeurde nadat ze mij had opgehaald, werd een van de bepalende momenten in mijn leven met heavy metal.

DE AVOND DIE MIJ OP DE KAART ZETTE

📷 Motorhead drummer Phil Taylor visits his former home at Elder Square, Ashington, with parents Colin and Margaret, March 24, 1982 (Image: Newcastle Chronicle)

Phil "Philthy Animal" Taylor met zijn ouders Colin en Margaret Taylor voor het voormalige familiehuis in Ashington, 24 maart 1982. Foto: Newcastle Chronicle.

Helen en haar huisgenote namen mij mee naar Colin en Margaret Taylor, de ouders van Phil. Stel je mij voor in 1981: een 19-jarige fan uit St. Louis voor de televisie in hun woonkamer. Enkele dagen eerder had ik Motörhead in St. Louis gezien. Nu zat ik in Engeland met Phils ouders, Helen en haar huisgenote naar privéfilms van Motörhead te kijken die meneer Taylor had opgenomen.

Dit was geen materiaal dat ik in een winkel kon vinden of in de bioscoop kon zien. Het waren de opnamen van meneer Taylor, voor mij afgespeeld in het familiehuis van Phil. Ik was de Atlantische Oceaan overgestoken om dichterbij de scene te komen, maar zo'n persoonlijke avond had ik nooit kunnen plannen.

Na die onvergetelijke avond verbleef ik in Helens flat. De volgende dag nam ze mij mee naar de fotostudio van haar vader. Binnen was het kleine kantoor van waaruit ze Motörheadbangers leidde.

MOTORHEADBANGERS

Fanzines by Helen Taylor and Paul Hadwen

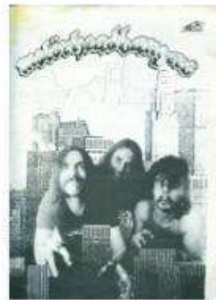
Motorheadbangers 1
12 pages
Feb. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 2
16 pages
Sep. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 3
16 pages
Feb. 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 4
16 pages
May 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 5
16 pages
Nov. 1981 **SOLD**

Omslagen van de Motörheadbangers-fanzines die Helen Taylor en Paul Hadwen tussen februari 1980 en november 1981 maakten.

"WIL JE ONS IN NOORD-AMERIKA HELPEN?"

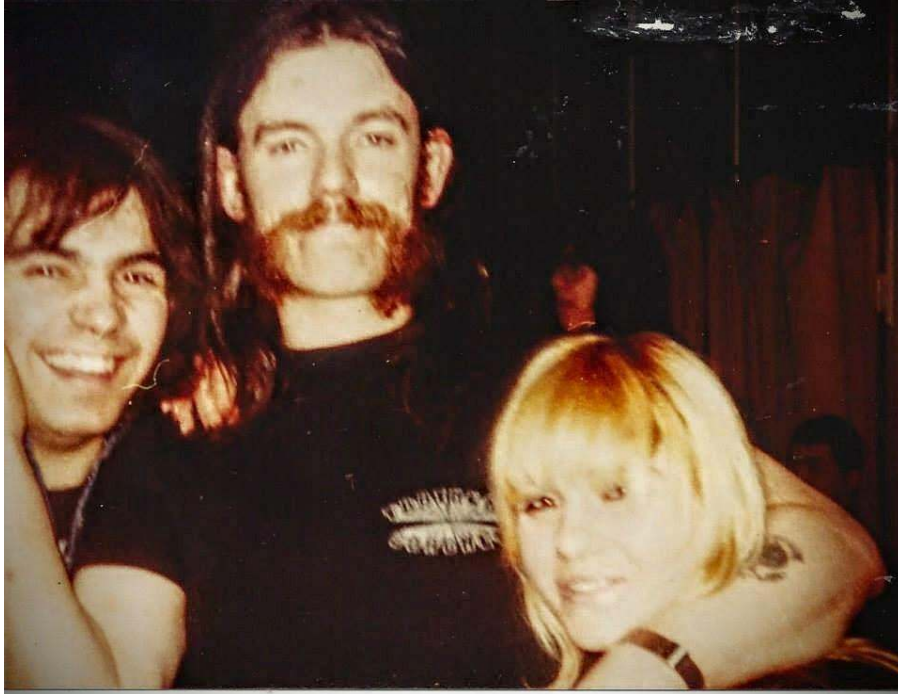
In dat kleine kantoor vroeg meneer Taylor of ik wilde helpen met de lidmaatschappen in Noord-Amerika. Ik was aangekomen als een jonge Amerikaanse fan met brieven, platen en een treinpas. Nu vroeg de vader van Phil Taylor mij bij het team te komen en de officiële Motörhead-club in de Verenigde Staten en Canada te vertegenwoordigen.

Ik liep op wolken. De avond ervoor was ik in het familiehuis ontvangen en had ik hun films met Phils ouders bekeken. De volgende dag werd Motörheadbangers Noord-Amerika aan mij toevertrouwd.

Die uitnodiging veranderde mijn positie volledig. Ik was niet langer alleen een fan op zoek naar de Britse scene. Ik had een officiële rol, een directe verbinding met Motörhead en de verantwoordelijkheid om het netwerk in Noord-Amerika op te bouwen. Het gaf fans een reden om de naam "Metal Child" te kennen.

BAZEL, ZWITSERLAND - ALS EEN ANSICHTKAART

Later reisde ik naar Bazel om mijn penvriendin Esther Kessler te bezoeken. Via Esther leerde ik haar broer Lawrence kennen, zanger van Sorcerer, en raakte met hem bevriend. Lawrence verhuisde later naar St. Louis en werd songwriter en zanger van Hell Patrol, een naam ontleend aan een nummer van Raven.

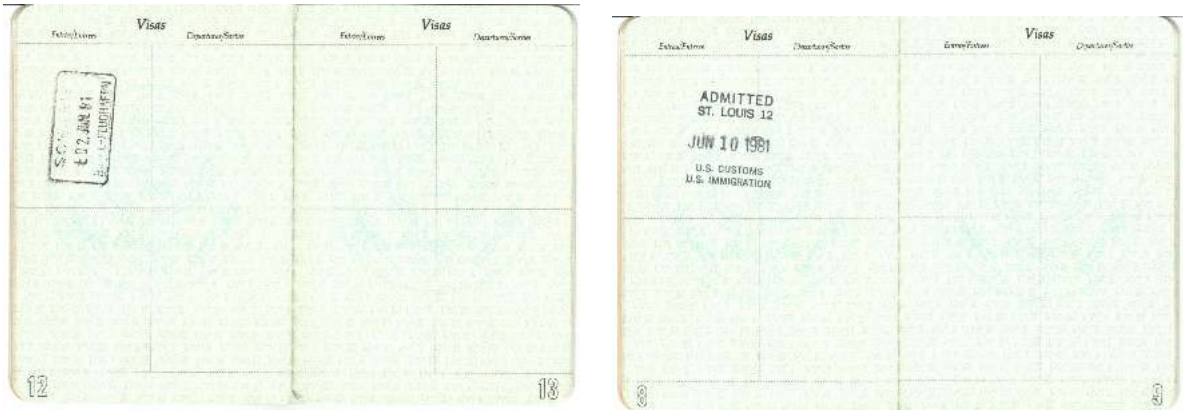
Lawrence Kessler links, Lemmy in het midden en Esther Kessler rechts.

EEN REPETITIE VAN SORCERER

Lawrence nam mij mee naar een repetitie van Sorcerer. Het was een ander soort toegang: geen groot concert in Londen, maar een Europese band die in zijn eigen oefenruimte werkte. "Night Stalker", dat op de demo stond, werd mijn favoriete nummer. "I Am the Underworld" was nog zo'n geweldig nummer van Sorcerer.

Na de repetitie nam Lawrence mij mee om een biertje te drinken met gitarist Ralph. We zaten buiten met hoge glazen tapbier. Ik bewaarde het glas als souvenir, opnieuw een dwaas idee terwijl ik al platen, leer, studs, patroonriemen en bagage door Europa sleepte. Maar op mijn negentiende voelde het als iets dat ik mee naar huis moest nemen.

Bazel was schilderachtig, schoon en kleurrijk. Moderne winkels zaten in oude gebouwen en op de achtergrond rezen de Alpen op. Buiten met Lawrence en Ralph, met bier voor mij en de bergen in de verte, voelde het alsof ik in een ansichtkaart zat.

Stempel Bazel: 2 juni 1981 | Terug in St. Louis: 10 juni 1981

DE DOUANE OPENT DE HEAVY METAL-BAGAGE

Ik sprak geen woord Duits. Een douanebeambte in Bazel opende mijn bagage en vond de polsbanden met studs, riemen en patroonriemen die ik in Soho had gekocht. Ik werd nerveus omdat ik niets kon uitleggen.

Gelukkig sprak een man die met Esther was meegekomen Duits met de beambte en legde hij de situatie uit. Het werkte. Ik mocht door met mijn vreemde lading intact: platen, leer en dat hoge bierglas.

Ik keerde op 6 juni via Heathrow terug naar Engeland en kwam op de 10e in St. Louis aan. De stempels in mijn originele paspoort bewaren de route.

VAN LUCHTPOST NAAR FACEBOOK

De New Wave of British Heavy Metal was in 1981 geen geschiedenis voor mij. Ik reisde naar Engeland terwijl het gebeurde.

Het billboard gaf mij het idee. De brief in Sounds opende de scene. Bernard Doe was mijn belangrijkste contact. Neal Kay kreeg de Amerikaanse cassette van Mike Varney. Raven werd een verbinding die nog steeds bestaat. Helen Taylor en haar ouders brachten mij rechtstreeks bij Motörhead. Esther verbond mij met Zwitserland, Lawrence, Sorcerer en een vriendschap die later St. Louis bereikte.

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: 5563 Genesta Walk; St. Louis, MO 63123

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: PO Box 28088, St. Louis, MO 63119

Het postadres van Motörheadbangers in St. Louis dat ik gebruikte als Noord-Amerikaanse coördinator voor Helen Taylor. Advertenties in Circus, september en november 1981. Ik nam een postbus.

Geen enkele relatie begon op internet. Ze begonnen met handgeschreven brieven, internationale postzegels, vertrouwen en de bereidheid om te reizen. Decennia later werd Facebook het middelpunt waardoor velen, onder wie Bernard, Helen en Esther, opnieuw contact konden leggen en houden.

Wat begon met een billboard van \$225 werd een netwerk van levenslange vriendschappen en ervaringen. De reis was niet simpelweg een vakantie of een verzameling concerten. Hij was bepalend voor Metal Child en voor de persoon die ik werd.

BELUISTER BEIDE VERSIES IN THE MOTÖRCAST

Luister voor meer details in onze eigen stemmen naar mijn interview en dat van Helen Taylor met Howard H. Smith in The Motörcast, de officiële podcast van Motörhead. Zoek op Spotify naar de afleveringen met Wade Brooks en "Philthy's Sister - Helen Taylor".

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDVqkgJTBjCkuj2xHSX

Officiële aankondiging van Motörhead voor het interview met Helen Taylor in Motörcast, gefotografeerd met haar broer Phil "Philthy Animal" Taylor.

WORDT VERVOLGD

Dit is mijn verhaal, en het gaat verder wanneer meer namen, foto's en herinneringen terugkomen.

EEN BERICHT AAN DE LEZERS

Dit is een fanzine. Ik vraag er geen geld voor. Het is beschikbaar op www.metalchild.com om online te lezen of te downloaden. Als je de PDF hebt, stuur hem dan gerust naar oude heavy metal-vrienden. Beleef de herinneringen opnieuw met oude kameraden. Sommige foto's in dit nummer verschenen oorspronkelijk in Sounds. De herinneringen, feiten, foto's en correcties zijn van mij; ik leverde het verhaal in delen aan en ChatGPT hielp het te ordenen en tot een prettig leesbaar verhaal te verweven. In april kreeg ik een waarschuwing in de vorm van een hartaanval. Eén slagader was voor 99 procent geblokkeerd en had drie stents nodig, vier in totaal. Ik ben met pensioen en onze dochter en kleinkinderen wonen bij ons. Mijn pensioen heeft mij tijd gegeven. De herinneringen stromen terug. Het is vrij eenvoudig om foto's naar ChatGPT te uploaden en de verhalen eromheen te vertellen. Het kost vele uren redactie, maar het is erg leuk. Met vriendelijke groet, Wade "Metal Child" Brooks. Mijn kleinkinderen noemen mij Opa.

CONTACT

Wade "Metal Child" Brooks

E-mail: wadealanbrooks@gmail.com

Website: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, VS - bellen of sms'en: 314-690-8320

Neem contact op als je mij iets per post wilt sturen; dan geef ik mijn huidige adres.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied ...more

[Facebook](#)

[Customize channel](#)

[Manage videos](#)

YouTube youtube.com/@MetalChildOfficial

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

[Professional dashboard](#)

[Edit](#)

[Advertise](#)

Facebook facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions

PRODUCTEN

BINNENKORT

T-shirts, petten, buttons, stickers en patches tegen betaalbare prijzen

Volgende nummers: Bon Scott en AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney, Raven, Bernard Doe en meer.

